

Moje učení na vysoké škole skončilo okolo osmé večer, a já měla chuť zajít s kamarády někam do baru. Jdu se jich zeptat, jestli nechtějí jít na sklenku tequily. Všichni souhlasili. Šli jsme do baru jménem „Nikdy nám nevyschne v hrdle“. Tenhle bar je blízko naší školy a ne tak daleko od mého bytu. Černá úzká ulička, která smrděla jako schody na Hlavním nádraží od moči, nás zavedla rovnou k podniku. Otevřeli jsme rozskřípané a dřevěné dveře, zašli jsme k nekuřáckému stolu, sedli jsme si, objednali si, a potom čekali na to, až nám donesou drinky. Mezitím, co jsme probírali teorii relativity, k nám přišla číšnice s první rundou a už to tady bylo. První tequila, druhá, třetí, a pak jsme jí začali míchat s pivem a becherovkou. Potom jsem se koukla na mobil a tam tři hodiny ráno. Všichni jsme si uvědomili, že zítra máme velkou zkoušku. Zaplatili jsme a vymotali jsme se z baru. K mé smůle mi spadly klíče do kanálu a rozbila jsem si sklo na telefonu. Pomalu jsme se trmáceli po mostě Legií. Bohužel si už nic jiného nepamatuji, jen to, jak mi moje spolubydlící ráno držela vlasy, když jsem zracela do záchodové mísy a taky vím to, že když jsem dorazila do bytu, tak mi musela otevřít a obstarat mě, protože jsem prý nemohla ani rovnováhu na nohou udržet. Když mi bylo o trochu líp a nebolela mě hlava z kocoviny, tak jsem si pustila zprávy, protože jsem viděla z okna, jak na mostě Legií byla policejní auta a sanitky. Zmiňovali se o mém kamarádovi, který údajně spadl opilý do Vltavy a utopil se. Až potom jsem si vzpomněla, na tu strašnou věc, co se včera stala. Byla jsem u toho, když se můj kamarád utopil a nepomohla jsem mu. Tohle trauma se se mnou a mými kamarády potáhne celý život a už nikdy neodejde.